

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 296/2018-14

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 5. septembra 2018 predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného advokátskou kanceláriou Beňo & partners advokátska kancelária, s. r. o., Námestie sv. Egídia 93, Poprad, v mene ktorej koná advokát a konateľ JUDr. Jozef Beňo, PhD., vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky postupom Krajského súdu v Prešove v konaní vedenom pod sp. zn. 6 Cob 36/2018 a jeho uznesením z 15. mája 2018 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 23. júla 2018 formou elektronického podania doručená sťažnosť [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“), doplnená v listinnej podobe 24. júla 2018, ktorou namietal porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej

len „ústava“) postupom Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 6 Cob 36/2018 a jeho uznesením z 15. mája 2018 (ďalej len „napadnuté uznesenie“).

2. Z obsahu sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ sa ako žalobca podanou žalobou na Okresnom súde Prešov (ďalej len „okresný súd“) domáhal proti žalovanému zaplatať sumy 1 951,78 eur s príslušenstvom. Okresný súd rozsudkom č. k. 19 Cb 87/2012-273 zo 7. decembra 2017 žalobu sťažovateľa zamietol. Rozsudok súdu prvej inštancie bol sťažovateľovi doručený 7. decembra 2017. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal sťažovateľ v zákonnej lehote 22. decembra 2017 odvolanie. Odvolanie bolo podané cez portál e-žaloby bez zaručeného elektronického podpisu. Dňa 27. decembra 2017, teda v lehote 10 dní, sťažovateľ doručil súdu prvej inštancie mailom odvolanie spolu s prílohami, ktoré *„boli riadne podpísané elektronickým podpisom v programe QSign. Z dôvodu právnej istoty sťažovateľ zaslal na súd prvej inštancie odvolanie aj poštou.“*. Sťažovateľovi bolo zo súdu prvej inštancie doručené potvrdenie o prijatí podania, ako aj o jeho overení. Krajský súd po predložení veci súdom prvej inštancie rozhodol napadnutým uznesením tak, že vec vrátil súdu prvej inštancie ako bezdôvodne predloženú. Sťažovateľ uvádza: *„Samotný odvolací súd pritom konštatoval, že žalobca – sťažovateľ vykonal úkon podania odvolania v zákonnej lehote na jeho podanie, avšak v zákonom stanovenej lehote nedoplnil predložením originálu v jeho listinnej podobe alebo ho nezaopatril ZEP.“* Sťažovateľ je toho názoru, že zákonom ustanovenú povinnosť si splnil a konštatovanie krajského súdu je nepravdivé. Postup krajského súdu a napadnuté uznesenie, ktorým vrátil vec súdu prvej inštancie ako nedôvodne predloženú tvrdiac, že včas podané odvolanie nebolo doplnené podaním so zaručeným elektronickým podpisom, sú podľa sťažovateľa arbitrárne. Sťažovateľ tvrdí, že doplnenie odvolania so zaručeným elektronickým podpisom preukázal predložením potvrdenia o prijatí a overení podania, ako aj mailom adresovaným podateľni okresného súdu a nemá žiadnu inú možnosť preukázať odstránenie vytýkaného nedostatku podaného odvolania.

3. Na základe uvedeného sa sťažovateľ domáha, aby ústavný súd vyslovil porušenie jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy napadnutým postupom a uznesením krajského súdu, toto napadnuté uznesenie zrušil a priznal sťažovateľovi náhradu trov právneho zastúpenia na účet jeho právneho zástupcu.

II.

4. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

5. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

6. Podľa § 50 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) sťažnosť okrem všeobecných náležitostí uvedených v § 20 musí obsahovať označenie základných práv alebo slobôd, ktoré sa podľa tvrdenia sťažovateľa porušili, označenie právoplatného rozhodnutia, opatrenia alebo iného zásahu, ktorým sa porušili základné práva alebo slobody, a označenie toho, proti komu sťažnosť smeruje. Podľa § 50 ods. 2 zákona o ústavnom súde k sťažnosti sa pripojí kópia právoplatného rozhodnutia, opatrenia alebo dôkaz o inom zásahu.

7. Ústavný súd konštatuje, že sťažovateľ prostredníctvom kvalifikovaného zástupcu, ktorý koncipoval aj samotnú sťažnosť podanú ústavnému súdu, s návrhom nedoručil aj napadnuté uznesenie krajského súdu, proti ktorému sťažnosť smeruje, a to ani v období po doručení sťažnosti ústavnému súdu. Nedoručenie rozhodnutia orgánu verejnej moci, v danom prípade napadnutého uznesenia krajského súdu, proti ktorému ústavná sťažnosť smeruje, je nesplnením explicitne ustanovenej podmienky konania v zmysle § 50 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

8. V súvislosti s uvedeným nedostatkom (bod 7) ústavný súd pripomína, že tento nie je povinný odstraňovať z úradnej povinnosti. Na takýto postup slúži inštitút povinného právneho zastúpenia v konaní pred ústavným súdom, pričom z doterajšej rozhodovacej činnosti ústavného súdu jednoznačne vyplýva, ako ústavný súd posudzuje nedostatok zákonom predpísaných náležitostí podaní účastníkov konania (napr. IV. ÚS 77/08, I. ÚS 368/2010, III. ÚS 357/2010, II. ÚS 309/2010, I. ÚS 162/2010, IV. ÚS 234/2010, III. ÚS 206/2010, IV. ÚS 159/2010, IV. ÚS 213/2010, IV. ÚS 134/2010). Ústavný súd v tejto súvislosti už vo svojom uznesení sp. zn. II. ÚS 117/05 z 11. mája 2005 uviedol: „Podľa § 18 ods. 2 zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov advokát je povinný dôsledne využívať všetky právne prostriedky, a takto chrániť a presadzovať práva a záujmy klienta. Tieto povinnosti advokáta vylučujú, aby ústavný súd nahradzoval úkony právnej služby, ktoré je povinný vykonať advokát tak, aby také úkony boli objektívne spôsobilé vyvolať nielen začatie konania, ale aj prijatie sťažnosti na ďalšie konanie, ak sú na to splnené zákonom ustanovené predpoklady. Osobitne to platí pre všetky zákonom ustanovené náležitosti úkonov, ktorými začína konanie pred ústavným súdom.“ Aj v súvislosti s tým naďalej zostáva v platnosti zásada „vigilantibus iura scripta sunt“, t. j. bdelym patrí právo, a to o to zvlášť, ak ide o osoby práva znalé (napr. advokáta).

9. Vzhľadom na už uvedené ústavný súd konštatuje, že sťažnosť vykazuje taký nedostatok náležitostí predpísaných zákonom, že nie je možné preskúmať splnenie hoci len procesných podmienok konania pred ústavným súdom, a preto ju z uvedeného dôvodu odmietol už pri jej predbežnom prerokovaní (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

10. Nad rámec ústavný súd dodáva, že jeho pozornosti neušla ani vada splnomocnenia udeleného právnenému zástupcovi sťažovateľa na zastupovanie pred ústavným súdom, v ktorom nie je uvedené, akého konania pred všeobecným súdom sa splnomocnenie týka, a už táto skutočnosť sama osebe by zakladala dôvod na odmietnutie sťažnosti pre nedostatok zákonom predpísaných náležitostí podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

11. Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti bolo preto už bez právneho významu, aby ústavný súd rozhodoval o ďalších požiadavkách sťažovateľa.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 5. septembra 2018